



Arrest

nr. 162 095 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2015 en 8 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 54 687 van 20 januari 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de vreemdelingenwet. Hun tweede asielaanvraag werd wederom geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 88 683 en 88 684 van 28 september 2012 omdat ze geen nieuwe elementen

hebben aangebracht die op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 54 687 van 20 januari 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen dient te worden vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun huidige derde asielaanvraag nog steeds volharden in dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk dat ze problemen ondervonden omdat verzoeker als commercieel directeur van een farmaceutisch medicijnen had verkocht aan burens die gedood werden tijdens een beschieting op 28 februari 2008. Verzoekers voeren daarnaast nog een nieuw probleem aan, namelijk de aanval op verzoeksters broer omwille van zijn werkzaamheden als politieagent en de rechtstreekse bedreigingen aan zijn naaste familieleden.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun reispaspoort, hun binnenlands paspoort, hun huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, een uittreksel van een intern dienstonderzoek d.d. 18 september 2013, een verklaring van verzoeksters broer, een kopie van het medisch attest van haar broer, een kopie van zijn binnenlands paspoort, een kopie van de geboorteakte van verzoeksters broer, een kopie van zijn werkbade als politieagent, 5 internetartikels over de aanval op haar broer en 2 internetartikels die over gelijkaardige feiten gaan in Ingoesjetï. In het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legden verzoekers bijkomend een attest van de onderzoeksafdeling van Rusland, recherche afdeling van Malgobek d.d. 17 september 2014, een getuigenis van het Comité 'civiele bescherming', opgesteld door mevrouw G. d.d. 20/12/2014 en een getuigenis van de heer T., journalist van de radio 'Vrede ! Vrije Europa' voor.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun eerste asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.1. Wat betreft de motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk dat ze problemen ondervonden omdat verzoeker als commercieel directeur van een farmaceutisch medicijnen had verkocht aan burens die gedood werden tijdens een beschieting op 28 februari 2008, dient er vooreerst op te worden gewezen dat deze problemen door deze Raad reeds twee maal ongeloofwaardig werden geacht, mede omwille van tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en de informatie afkomstig van de mensenrechtenorganisatie Memorial waarover het Commissariaat-generaal beschikt en omwille van inconsistenties in hun onderlinge verklaringen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter stellen dat deze nog actueel zijn en verder geen bijkomende verklaringen of documenten aanhalen, wijzigt hier niets aan en is niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

3.2.2. Wat betreft hun nieuw aangevoerde problemen, met name de aanval op verzoeksters broer omwille van zijn werkzaamheden als politieagent en de rechtstreekse bedreigingen aan zijn naaste familieleden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal de aanval op 5 september 2013 op haar broer K. T. niet betwist, doch stelt dat er onvoldoende elementen zijn om aan te nemen

dat verzoekers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van wraakacties omwille van familieleden van de door verzoeksters broer gedode rebellen en/of rebellen zelf omwille van haar broer.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen afdoende elementen bijbrengen die aantonen dat ze een gegronde vrees voor vervolging koesteren of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen.

Daar waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten. Er is derhalve slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (HvJ C-277/11, MM tegen Ierland, 22 november 2012). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen op goede gronden besluiten dat er onvoldoende elementen zijn om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van wraakacties omwille van familieleden van de door verzoeksters broer gedode rebellen en/of rebellen zelf omwille van haar broer.

Verder kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij stellen dat hun vrees voor vervolging door de bestreden beslissing niet op geldige wijze werd ontkracht.

Zo, gelet op het middels aanvullende nota van 4 december 2015 bijgebrachte attest d.d. 5 oktober 2015 van de onderzoekscommissie van Rusland waarin vermeld wordt dat een dreigingsbrief opgenomen was in de strafzaak over de aanslag op het leven van K.T., kan worden aangenomen dat de broer van verzoekster K.T. een dreigbrief gekregen heeft, dan nog toont dit niet aan dat verzoekers concreet als doelwit worden aanzien. Zo blijkt uit de bestreden beslissingen dat de band met verzoeksters broer onvoldoende is om aan te nemen dat ze door de potentiële vervolgers in die mate gelieerd worden met elkaar waardoor ze een doelwit zouden vormen: "Uit jullie verklaringen blijkt dat u al lange tijd gehuwd bent en uw gezin sinds 2006 in de stad Nazran woonden (CGVS M.(...) 2/09/2009 p. 4), terwijl uw broer T.(...) woonde in regio Malgobek, dorp Ziakikov-Yurt (brief broer d.d. 10/01/2014). Gezien uw huwelijk, gezien u en uw gezin sinds lange tijd in een andere stad wonen dan uw broer T.(...), en gezien jullie sinds 2008 in België verblijven, kan aangenomen worden dat u en uw gezin niet aanzien worden als directe familieleden of personen die ze met hen associëren."

Verweerder wijst er dienaangaande in zijn verweernota terecht op dat er geenszins wordt besloten dat zolang verzoekers in België blijven, ze geen risico lopen. De bestreden beslissing stelt daarentegen vast dat verzoekers niet aanzien zullen worden als directe familieleden of personen die ze met hen associëren. Verzoekers zijn immers al lange tijd gehuwd. Na het huwelijk behoort de vrouw volgens de traditie tot de familie van de man. Het gezin woonde ook al sinds 2006 in de stad Nazran en zij verblijven ook al sinds 2008 in België. Verzoeksters broer T. woonde in de regio Malgobek, in het dorp Ziakikov-Yurt. Verzoekers wonen dus al een lange tijd elders. Het feit dat verzoekers bij hun terugkeer naar Ingoesjetië omwille van financiële redenen verplicht zouden zijn om te gaan wonen in het huis dat verzoekster geërfd heeft in Ziakikov-Yurt kan bezwaarlijk aangevoerd worden als argument om hun vrees gegrond te maken, nu niet kan worden ingezien waarom verzoekers dit huis niet zouden kunnen verhuren bij hun terugkeer of een ander huis zouden kunnen huren met de beroepsinkomsten die zij aldaar kunnen verdienen. De algemene informatie waarnaar verzoekers verwijzen (en waarnaar verwezen wordt in het bij aanvullende nota bijgebrachte getuigschrift van Annemarie Gielen, algemeen secretaris bij Pax Christi Vlaanderen) betreffende de vervolging van familieleden voor zaken waar zij niets mee te maken hebben, toont niet aan dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in

concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke nu ze zich louter beperken tot algemene informatie.

Wat het attest van het Comité 'civiele bescherming' betreft, motiveren de bestreden beslissingen omstandig dat het op basis van algemene informatie niet aannemelijk is dat verzoekster of haar familie gevisieerd zou worden omwille van haar broer. Zij is immers een gehuwde vrouw die elders woont alsook zijn de acties van de rebellen gericht op vertegenwoordigers van de ordediensten waarbij directe of aanwezige familieleden weliswaar een risico lopen maar verzoekster en haar gezin niet onder deze categorie kunnen geplaatst worden. Daarenboven is er geen enkele (geloofwaardige) persoonsgerichte aanwijzing dat verzoekster of haar familie worden of zullen worden gevisieerd door de rebellen. Hetzelfde dient te worden gezegd over de getuigenis van de heer T., journalist van de radio 'Vrede ! Vrije Europa' die op algemene wijze de terreuraanslagen tegen politieagenten en hun families door ondergrondse groeperingen beschrijft. Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat het attest van het Comité 'civiele bescherming' voornamelijk werd opgemaakt op basis van hun verklaringen en is er ook weinig onderzoek naar verricht, wat dan ook de waarde van de door verzoekers' aangebrachte feiten relatieveert (gehoorverslag verzoekster 24/04/2015, p. 4-5). Waar Annemarie Gielen van Pax Christi Vlaanderen in haar getuigschrift opwerpt dat zowel mevr. Gannushkina van Civic Assistance als dhr. Toriev van radio Free Europe een gerenommeerde reputatie hebben, waar de protection officer bij het Commissariaat-generaal ook van op de hoogte zou moeten zijn, wijst de Raad er op dat hun reputatie niet in twijfel worden getrokken, doch wel de verklaringen van verzoekers op basis waarvan mevr. Gannushkina en dhr. Toriev hun attest hebben opgesteld. De Raad wijst er samen met verweerder op dat de aangehaalde vrees steeds dient getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, algemene internetartikels en de algemene situatie in het land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers niet aantonen dat zij gevisieerd worden omwille van de activiteiten van verzoeksters broer.

Het volstaat ook geenszins om gewag te maken van de globale toestand in Ingoesjetië en te verwijzen naar het gewapend verzet aldaar, vermits elke vrees tot vervolging in concreto dient te worden aangetoond en verzoekers hier in gebreke blijven.

De door verzoekers geciteerde rechtspraak van deze Raad, betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

3.2.3. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Ingoesjetië betwisten en verwijzen naar stukken 5 tot 7 die ze in hun vorig verzoekschrift tegen de beslissing van 17 juli 2014 hebben bijgebracht om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Ingoesjetië niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verweerder voegt aan zijn verweernota een update toe over de veiligheidssituatie in Ingoesjetië. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie het aantal burgerslachtoffers door deze acties beperkt blijft en de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat de feiten die zij naar voor hebben gebracht niet worden betwist. Zij preciseren dat de broer van tweede verzoekende partij werd beschoten, en een aanval werd uitgevoerd op zijn huis omwille van zijn werk bij de speciale politie. Verzoekende partijen stellen dat de dreigbrief wel dient beschouwd te worden als een begin van bewijs aangezien zij een attest voorleggen waaruit blijkt dat de dreigbrief werd toegevoegd aan het strafdossier van de broer van verzoekster. Verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie zoals deze wordt beschreven op de website van Pax-Christi en daaruit blijkt dat zij wel degelijk het risico lopen op vervolging omdat zij de zus is van een politieagent en wraakacties vrezen van familieleden van mensen die gearresteerd werden en van rebellen. Verzoekende partijen vervolgen dat zij veel bewijsstukken hebben ingediend en zij zien niet in welke stavingstukken zij nog kunnen verzamelen. Verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie, de aanslag op de broer van verzoekster, en het feit dat zij vrouw is en het enige familielid. Zij stellen tevens dat uit de COI, die handelt over bloedwraak in Tsjetsjenië, tevens blijkt dat ook burgers het slachtoffer worden van vervolging bij (bloed)wraak en dat de brief van mevrouw G. opgemaakt werd naar aanleiding van de verklaringen van verzoekende partijen. Verzoekende partijen beklagen zich er ook over dat de beschikking gekopieerd werd van de nota van de verwerende partij zodat er kan getwijfeld worden aan de onpartijdigheid van de Raad.

4.2.1. In de beschikking wordt vooreerst het volgende gesteld: *“Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 54 687 van 20 januari 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de vreemdelingenwet. Hun tweede asielaanvraag werd wederom geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 88 683 en 88 684 van 28 september 2012 omdat ze geen nieuwe elementen hebben aangebracht die op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 54 687 van 20 januari 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.”*

De Raad wijst er derhalve op dat wat betreft de motieven die verzoekende partijen naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet, namelijk dat ze problemen ondervonden omdat verzoeker als commercieel directeur van een farmaceutisch bedrijf medicijnen had verkocht aan bureaus

die gedood werden tijdens een beschieting op 28 februari 2008, deze reeds twee maal ongeloofwaardig werden geacht, mede omwille van tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en de informatie afkomstig van de mensenrechtenorganisatie Memorial waarover het Commissariaat-generaal beschikt en omwille van inconsistenties in hun onderlinge verklaringen. Zoals ook in voornoemde beschikking reeds werd gesteld, wijzigt het gegeven dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidige aanvraag louter stellen dat deze nog actueel zijn en verder geen bijkomende verklaringen of documenten aanhalen, hier niets aan.

Verzoekende partijen dienden een derde asielaanvraag in waarover in de beschikking het volgende wordt gesteld: *“Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: hun reispaspoort, hun binnenlands paspoort, hun huwelijksakte, de geboorteaktes van de kinderen, een uittreksel van een intern dienstonderzoek d.d. 18 september 2013, een verklaring van verzoeksters broer, een kopie van het medisch attest van haar broer, een kopie van zijn binnenlands paspoort, een kopie van de geboorteakte van verzoeksters broer, een kopie van zijn werkbadge als politieagent, 5 internetartikels over de aanval op haar broer en 2 internetartikels die over gelijkaardige feiten gaan in Ingoesjetië. In het kader van de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legden verzoekers bijkomend een attest van de onderzoeksafdeling van Rusland, recherche afdeling van Malgobek d.d. 17 september 2014, een getuigenis van het Comité ‘civiele bescherming’, opgesteld door mevrouw G. d.d. 20/12/2014 en een getuigenis van de heer T., journalist van de radio ‘Vrede ! Vrije Europa’ voor.(...)”* De beslissingen van de commissaris-generaal van 10 juli 2014 werden door de Raad vernietigd bij arrest 138 791 van 18 februari 2015. Tweede verzoekende partij werd opnieuw gehoord op 24 april 2015 en de commissaris-generaal nam de nieuwe beslissingen in de derde asielaanvraag op 23 september 2015.

4.2.2. Waar in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar informatie over bloedwraak in Tsjetsjenië, leest de Raad het volgende: *“(…) dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat bloedwraak in Tsjetsjenië, en uitgebreid naar de gehele noordelijke Kaukasus (...)”*. De Raad wijst hierbij nadrukkelijk op het feit dat geenszins betwist wordt dat wraak door de rebellen niet noodzakelijk wordt uitgevoerd volgens de regels van bloedwraak en dat familieleden en burgers slachtoffer kunnen worden bij aanvallen naar aanleiding van wraak. Dit ontslaat verzoekende partijen echter niet om hun vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken.

Waar verzoekende partijen aangeven dat de aanval op verzoeksters broer niet wordt betwist en zij de mening toegedaan zijn dat de dreigbrief wel dient beschouwd te worden als een begin van bewijs aangezien zij een attest voorleggen waaruit blijkt dat de dreigbrief werd toegevoegd aan het strafdossier van de broer van verzoekster, herneemt de Raad dat zo, middels de aanvullende nota van 4 december 2015 bijgebrachte attest d.d. 5 oktober 2015 van de onderzoekscommissie van Rusland waarin vermeld wordt dat een dreigbrief opgenomen was in de strafzaak over de aanslag op het leven van K.T., kan worden aangenomen dat de broer van verzoekster K.T. een dreigbrief gekregen heeft, dan nog toont dit niet aan dat verzoekende partijen concreet als doelwit worden aanzien of dat er sprake zou zijn van (bloed)wraak waarvan zij slachtoffer zouden worden. Zo blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen dat de band met verzoeksters broer onvoldoende is om aan te nemen dat ze door de potentiële vervolgers in die mate gelieerd worden met elkaar waardoor ze een doelwit zouden vormen. Hoewel verzoekster enig familielid is, zijn verzoekende partijen al lange tijd gehuwd. Na het huwelijk behoort de vrouw volgens de traditie tot de familie van de man. Het gezin woonde ook al sinds 2006 in de stad Nazran en zij verblijven ook al sinds 2008 in België. Verzoeksters broer T. woonde in de regio Malgobek, in het dorp Ziakikov-Yurt. Verzoekende partijen wonen dus al een lange tijd elders. Dat Nazran en Ziakikov-Yurt op amper 40 km van elkaar liggen wat luidens verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen onoverkomelijke afstand is voor rebellen of familieleden van gearresteerden, neemt niet weg dat ze van sinds 2008 in België wonen en verzoekster volgens de traditie tot de familie van de man behoort. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat verzoekende partijen niet aanzien zullen worden als directe familieleden of personen die ze met hem associëren.

De algemene informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen (en waarnaar verwezen wordt in het bij aanvullende nota bijgebrachte getuigschrift van A. G., algemeen secretaris bij Pax Christi Vlaanderen) betreffende de vervolging van familieleden voor zaken waar zij niets mee te maken hebben, toont niet aan dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke nu ze zich louter beperken tot algemene informatie.

Wat het attest van het Comité 'civiele bescherming' betreft, motiveren de bestreden beslissingen omstandig dat het op basis van algemene informatie niet aannemelijk is dat verzoekster of haar familie gevisieerd zou worden omwille van haar broer. Zij is immers een gehuwde vrouw die elders woont. Alsook zijn de acties van de rebellen gericht op vertegenwoordigers van de ordediensten waarbij directe of aanwezige familieleden weliswaar een risico lopen maar verzoekster en haar gezin niet onder deze categorie kunnen geplaatst worden. Daarenboven is er geen enkele (geloofwaardige) persoonsgerichte aanwijzing dat verzoekster of haar familie worden of zullen worden gevisieerd door de rebellen. Hetzelfde dient te worden gezegd over de getuigenis van de heer T., journalist van de radio 'Vrede ! Vrije Europa' die op algemene wijze de terreuraanslagen tegen politieagenten en hun families door ondergrondse groeperingen beschrijft.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt bovendien dat het attest van het Comité 'civiele bescherming' voornamelijk werd opgemaakt op basis van hun verklaringen en er ook weinig onderzoek naar is verricht, wat dan ook de waarde van de door verzoekende partijen aangebrachte feiten relativeert (gehoorverslag verzoekster 24 april 2015, 4-5).

Waar A. G. van Pax Christi Vlaanderen in haar getuigschrift opwerpt dat zowel mevr. G. van Civic Assistance als dhr. T. van radio Free Europe een gerenommeerde reputatie hebben, waar de protection officer bij het Commissariaat-generaal ook van op de hoogte zou moeten zijn, wijst de Raad er op dat hun reputatie niet in het minst in twijfel worden getrokken, doch wel de verklaringen van verzoekende partijen op basis waarvan mevr. G. en dhr. T. hun attest hebben opgesteld.

Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde getuigschrift van M.M. van organisatie MASHR, z.d., waarin voornoemde stelt dat er geen garantie is voor de veiligheid van verzoekende partijen en hij op algemene wijze verwijst naar algemeenheden binnen de Russische Federatie (zoals: *"Iedereen in ons land weet dat als de autoriteiten of de militanten besloten om te doden van iemand, dan overleven hij geen kans heeft.."*), geldt ook hier de opmerking dat dit getuigschrift voornamelijk werd opgemaakt op basis van hun verklaringen en algemeenheden, maar weinig of geen concreet onderzoek is verricht naar de daadwerkelijk door verzoekende partijen aangebrachte feiten.

De Raad wijst er op dat de aangehaalde vrees steeds dient getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar risicoprofielen, algemene internetartikels en de algemene situatie in het land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke nu ze zich louter beperken tot algemene informatie.

Bovendien merkt de Raad op dat ze in geval van terugkeer naar Ingoesjetië zich elders dan in Nazran en Ziakikov-Yurt kunnen vestigen. De in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat ze bij hun terugkeer naar Ingoesjetië omwille van financiële redenen verplicht zullen zijn om te gaan wonen in het huis dat verzoekster geërfd heeft in Ziakikov-Yurt, kan bezwaarlijk aangevoerd worden als argument om hun vrees gegrond te maken, nu, zoals verwerende partij in haar verweernota terecht opmerkt, niet kan worden ingezien waarom verzoekende partijen dit huis niet zouden kunnen verhuren bij hun terugkeer of een ander huis zouden kunnen huren met de beroepsinkomsten die zij aldaar kunnen verdienen.

4.2.3. De Raad wijst er voorts op dat de asielaanvraag van verzoekende partijen, zowel door de commissaris-generaal als door de Raad, individueel werd benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partijen. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad uitspraak doet, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de Raad de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder andere kan bevestigen of hervormen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS